

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *(rajk)*

Cím: **Ünnepi Bartók-hangverseny**

Forrás:

Népszava,
(Hely)

1961. márc. 26.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

78(064.5)

Hely

Bartók Béla

Idő

"1961"

Személy

Helyszám

Olyan volt ez az egész hangverseny, mint egy grandiózus zenemű — egy egész életmű — győzelmes zárótetele. A legcsekélyebb ellentmondás sincs benne, ha hozzátesszük: és mint egy nagyszerű nyitány — amely az előbbihez hasonlóan rendszerint összegez és előre mutat a műből a távlatok, a végtelen felé.

Persze, Bartók muzsikája nem most, hanem már évtizedek óta terjed a magyar kultúra életének hajszálerein, mint a leggazdagabb tavaszi nedvek — mégis azonban ez a nyolcvanadik születésnap valamit lezár; egy olyan periódust, amikor még fenntartással, értetlenséggel kezelték Bartók zenéjét. S megnyitja tehát a tényleges hazai Bartók-kultusz időszakát. Nincs arról szó, hogy ma már mindenki értené — de már nagy tömegek ébredtek tudatára és frenetikusan tör fel az örömiük afelett, hogy találkoztak ezzel a széppel. Az érti ezt pontosan, aki maga is messziről érkezett Bartókhoz — s vajon az emberi gondolat és az emberi szépköltés nem minden csúcsával így vagyunk-e? Engels filozófiájához, Csehov drámáihoz, Thomas Mann regényeihez vajon nem nehéz, de nagyszerű küzdelem vezet el?

A Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának minden tagja megértette, milyen megtiszteltetés volt ez számára.

15 kötelességet teljesít ezen a koncerten, amelyet nem is elsősorban az alkalom, hanem a hangzás szépsége tett ünnepivé. Úgy érezzük, nem tévedünk, ha a zenekarnak fennállása óta legszebb játékát köszöntjük — kivált ami a híres »Zene« (Zene húros- és ütőhangszerekre és cselesztára) megszólaltatását illeti. *Lehel György* is túlnőtt eddig is nagyra tartott karmesteri koncepcióján, s egy tehetséges muzsikosokból álló embercsoport lelkének mélyéből bontotta ki a bartóki műveket. Igaz ez a Két kép még látványosabb színéire és a tragikus időben (1938) fogant, mégsem csak drámai, hanem bensőségesen lírai Hegedűversenyre is. A hatalmas feladatot adó szótól *Kovács Dénes* játszotta — ugyancsak kivételes tudásának és kifejezőképességének csúcán.

A »Zene« után, amelynek az egész világ zenealkotására nagy hatást tett új ritmusaiából, hangszíneiből, gondolataiból és hangulataiból egy sem sikkadt el, nem vezett kárba ezen az előadáson — a közönség tombolt, tételt kellett ismételni. Mintha a világ egyik legnagyobb művésze állt volna a pódiumon. S éreztünk is valami olyasmit, mintha a nyolcvanéves Bartók Béla ott állana és csendesesen, egyszerűen megvolna elégedve.

(rajk)